opusdei.org

Meditacions: Dimarts Sant

Reflexió per meditar el Dimarts Sant. Els temes proposats són: la humilitat que aprèn sant Pere; humilitat davant les nostres debilitats i traïcions; sant Pere comprèn que necessita confiar en Déu.

15/04/2025

«TU VOLS donar la vida per mi? T'ho dic amb tota veritat: Quan el gall

cantarà, m'hauràs negat tres vegades» (*Jn* 13, 38). L'evangeli de la Missa d'avui ens narra l'anunci de les negacions de sant Pere. En el clima íntim de l'Últim Sopar, aquest apòstol se sorprèn que Jesús li avanci la seva traïció. No se'n sap avenir. No comprèn com això podria passar. Pere desitja ser fidel fins a la mort, no vol que el mestre sigui lliurat als seus enemics per ser crucificat. Ja va ser reprès per aquesta confusió, però continua sense poder acceptar aquest aparent fracàs. La litúrgia ens recorda que «s'acosten els dies sants de la passió salvadora i de la gloriosa resurrecció del vostre Fill, en els quals ell venç la supèrbia de l'enemic i nosaltres celebrem el misteri de la nostra redempció»[1].

A la seva manera, sant Pere pensa que està disposat a donar la vida pel Senyor. De fet, traurà l'espasa en el moment de la detenció de Jesús i s'enfrontarà a tot un escamot que ve

armat per capturar el seu Senyor. No li falta valentia ni estima per Jesús. No obstant, la realitat li demostrarà que no n'hi ha prou amb aquestes qualitats. Pere necessita encara la humilitat que prové del coneixement propi i, sobretot, del coneixement de Déu. Jesús no deixa de formar sant Pere fins a l'últim moment. Aquestes lliçons són les més importants de la seva vida: Pere no serà roca per la seva fortalesa sinó per la humilitat guanyada a força de conèixer Jesús en profunditat. Cal que, experimentant la insuficiència de les seves forces, comprengui que és Déu qui el sostindrà.

L'ANUNCI DE la traïció de Pere apareix a l'evangeli d'avui juntament amb l'anunci de la traïció de Judes i ens serveix per notar la gran diferència entre totes dues. Pere va

posar la seva debilitat en mans de Jesús; va apartar la vista dels seus errors i de les seves forces i va aprendre a confiar en la bondat de Déu, en els seus plans divins, en les seves maneres de fer. Pere no estava enganyant Jesús quan li deia que seria fidel fins a la mort. El que passava és que confiava gairebé exclusivament en les seves pròpies forces: ell es veia capaç. Judes, per la seva banda, no va reconèixer en cap moment davant de Jesús la seva traïció; sempre va intentar guardar les aparences. A Pere, almenys quan estava amb Crist, les aparences no li importaven, encara que sí que hi va sucumbir quan va ser interrogat per una criada a la casa del Gran Sacerdot.

Per prevenir el seu desconcert, al pescador de Cafarnaüm li podrien haver servit aquelles paraules d'Agustí: «Busca mèrits, busca justícia, busca motius; i a veure si

trobes alguna cosa que no sigui gràcia»[2]. Sant Pere pensava que el seu amor a Jesús ja era gran, prou per suportar qualsevol prova. Li va ser més fàcil romandre fidel davant dels soldats que davant d'un *enemic* en aparença més fràgil. La criada va acabar amb la confiança de Pere en si mateix. Era necessari aquest alliberament: Pere va descobrir així el camí del seu propi abaixament per poder seguir Crist. Alliberat de les seves forces i dels seus desitjos, va ser capaç d'adaptar-se als plans de Déu i de ser fidel.

Sant Bernat, en aquest sentit, ens recorda que és millor parar atenció al que Déu està disposat a fer per cadascú, també per Pere: «No et preguntis, tu, que ets home, per allò que has patit, sinó per allò que va patir ell. Dedueix de tot el que va patir per tu, per quant et va valorar, i així la seva bondat se't farà evident per la seva humanitat. Com més petit

es va fer en la seva humanitat, més gran es va revelar en la seva bondat; i com més es va deixar envilir per mi, més estimat m'és ara»[3].

«MOLTES VEGADES pensem que Déu es basa només en la part bona i vencedora de nosaltres, quan en realitat la majoria dels seus designis es fan a través i malgrat la nostra debilitat (...). El Maligne ens fa mirar la nostra fragilitat amb un judici negatiu, mentre que l'Esperit la treu a la llum amb tendresa. La tendresa és la millor manera per tocar allò que és fràgil en nosaltres (...). Tenir fe en Déu inclou, a més, creure que ell pot actuar fins i tot a través de les nostres pors, de les nostres fragilitats, de la nostra debilitat. I ens ensenya que, enmig de les tempestes de la vida, no hem de tenir por de cedir a Déu el timó de la nostra

barca. De vegades, nosaltres voldríem tenir-ho tot sota control, però ell sempre té una mirada més àmplia»[4].

Ens omple de pau saber que Déu desitja que confiem en ell i en el bo que tenim, que és també do de Déu. Sant Pere ha anat per davant també en això per ser un exemple per a nosaltres. Ens omple de serenor descobrir que podem recolzar-nos en les nostres forces i capacitats —moltes o poques— perquè Déu posarà l'increment amb abundància. Quins desitjos d'aprendre a no confiar només en les nostres aptituds per a la missió que ens ha estat encomanada i que, d'alguna manera, ens excedeix! Ens sorprèn i ens omple d'agraïment l'amor que Déu ens té per fer meravelles amb la nostra col·laboració.

Santa Teresina de l'Infant Jesús es referia a la vida de Pere de la manera

següent: «Comprenc molt bé que sant Pere caigués. El pobre sant Pere confiava en si mateix, en comptes de confiar únicament en la força de Déu (...). Estic convençuda que si sant Pere hagués dit humilment a Jesús: "Concedeix-me forces per seguir-te fins a la mort", les hauria obtingut immediatament (...). Abans de governar tota l'Església, plena de pecadors, li convenia experimentar en la seva pròpia carn que poc pot l'home sense l'ajuda de Déu»[5]. Amb aquest aprenentatge, sant Pere sabrà posar al servei de la redempció les seves capacitats —que, encara que prestades, són un do preciós— i recórrer al Senyor, que tot ho pot. «Per això —assenyalava sant Josepmaria— quan amb el cor encès diem al Senyor que sí, que li serem fidels, que estem disposats a qualsevol sacrifici, li direm: Jesús, amb la teva gràcia; Mare meva, amb la vostra ajuda. Soc tan fràgil, faig tants errors, tantes petites

equivocacions, que em veig capaç — si em deixes— de cometre'n de grans!»[6].

[1] Prefaci II de Passió. Es fa servir el dilluns, dimarts i dimecres de la Setmana Santa.

[2] Sant Agustí, Sermó 185.

[3] Sant Bernat, *Sermó 1 en l'Epifania del Senyor*, 1-2.

[4] Francesc, carta apostòlica *Patris corde*, núm. 2.

[5] Santa Teresa de l'Infant Jesús, *Últimas conversaciones*, 7-VIII-1897.

[6] Sant Josepmaria, *Cartes* 2, núm. 32b.

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca-es/article/meditacions-dimarts-sant/ (09/08/2025)